

РЕШЕНИЕ

№ 9485

гр. София, 05.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 53 СЪСТАВ, в публично заседание на десети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **КОНСТАНТИН АЛ. КУНЧЕВ**

при участието на секретаря **БИЛЯНА ЕМ. ПЕТРОВА**
като разглежда докладваното от **КОНСТАНТИН АЛ. КУНЧЕВ** Гражданско дело № 20221110149106 по описа за 2022 година

Производството е образувано по подадена искова молба, с вх. 187385/08.09.2022 г. по описа на Софийския районен съд /СРС/ от **Г. С. И., с ЕГН ******* чрез Адвокатско дружество „С. и К.“, Булстат 177252424, вписано в регистъра на адвокатските дружества към САК, личен номер 2200051510, представлявано от адв. А. С. К., чрез адв. П. С. С. от САК, личен номер 1900637510, с адрес за съобщения: гр. София, п.к. 1606, бул. „Христо Ботев“ №41, ет. 5, ап. 16 срещу **Уиз Еър Унгария Црт. (WIZZ Air Hungary Zrt.)**, чуждестранно акционерно дружество, учредено съгласно законите на Република Унгария, вписано в Търговския регистър на Унгария (Országos Cégnyilvántartó és Céginformációs Rendszer), под номер 01-10-140174, със седалище и адрес на управление: 1103 Vagyánysziget, Kőér utca 2/A B. ер. II-V, представлявано от Йозеф Янош Варади, извършващо търговска дейност в Република България чрез с клон с фирма “Уиз Еър Унгария Црт. – клон България”, вписан в Търговския регистър към Агенция по вписванията, с ЕИК 200830927, със седалище и адрес на управление: Столична община, гр. София, п. к. 1540, ж.к. зона Летище София, сграда ИВТ, със съдебен адрес и пълномощник: Адвокатско дружество „Боянов и Ко”, с адрес: гр. София, бул. „Патриарх Евтимий” №82.

С исковата молба са предявени следните обективно кумулативно съединени осъдителни иски и един установителен иск:

1/ иск с правно основание чл. 128, т. 2 КТ за сумата от 5 323,50 лв., представляваща сбор от неизплатените от ответника „секторни плащания”, за периода 01.08.2019 г. – 06.09.2020 г. включително;

2/ иск с правна квалификация чл. 215, ал. 1 КТ, вр. чл. 31, ал. 2 НСКСЧ за сумата от 7 046,60 лв., представляваща сбор от неизплатени командировъчни пари за полети в периода 01.08.2019 г. – 06.09.2020 г. включително;

3/ иск с правно основание чл. 177, ал. 1 КТ за сумата от 3 162,69 лв., представляваща сбор от неизплатени възнаграждения по чл. 177 КТ за дните, през които ищцата е ползвала платен годишен отпуск в периода м.10.2019 г. – м.06.2020 г.;

4/ иск с правно основание чл. 264 КТ за сумата от 506,64 лв., представляваща сбор от неизплатени трудови възнаграждения за работа през официални празници в периода

01.09.2019 г. – 06.09.2020 г. включително;

5/ искове с правна квалификация чл. 86 33Д, както следва:

•

- **5.1/ за сумата от 1 334,51 лв.,** представляваща обезщетение за забавени плащания на всяко от секторните плащания, посочени в колона №6 от таблица №1 от исковата молба, от датата на съответния падеж, посочен в колона №7 от таблица №1 в исковата молба, до 08.09.2022 г. включително;
- **5.2/ за сумата от 791,49 лв.,** представляваща обезщетение за забавени плащания на всяко от неизплатените възнаграждения по чл. 177 от КТ, посочени в колона №2 от таблица №4 от исковата молба, от датата на съответния падеж, посочен в колона №3 от таблица №4 в исковата молба, до 08.09.2022 г. включително;
- **5.3/ за сумата от 125,60 лв.,** представляваща обезщетение за забавени плащания на всяко от неизплатените трудови възнаграждения за работа през официални празници, посочени в колона №4 от таблица №5 от исковата молба, от датата на съответния падеж, посочен в колона №5 от таблица №5 в исковата молба, до 08.09.2022 г. включително;

6/ иск с правно основание чл. 74, ал. 4 КТ за прогласяване недействителността на клауза от трудовия договор от 02.08.2019 г., съгласно която възнаграждението за първите два планирани и приключени сектора за всеки ден ще се счита включено в размера на основната брутна заплата на служителя съгласно чл.5б и работодателят няма да прави отделни плащания за тези сектори, поради противоречието ѝ със закона, а в условията на евентуалност - поради заобикалянето му, и в частност на разпоредбите на чл. 242 КТ и чл. 247 КТ, вр. чл. 4, ал. 2 и чл. 16, ал. 2, т. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата.

Претендира се и законна лихва върху присъдените главници, считано от 09.09.2022 г. до окончателното им изплащане. Моли се за присъждане на сторените по делото разноски.

Твърди се в исковата молба, че на 29.01.2018 г. между ищцата Г. И. и ответника Уиз Еър Унгария Кфт. бил сключен трудов договор по чл. 68, ал. 4 от КТ, по силата на който ищцовата страна е назначена на длъжността „Младши член на кабинния екипаж“ /с код съгласно НКПД-2011 5111 3006/. След като постъпила на работа в Уиз Еър Унгария Кфт. ищцата започнала да изпълнява международни рейсове като член на кабинния екипаж на оперирани от унгарското дружество въздухоплавателни средства.

Ищцата И. била наета за срок от 18 месеца, считано от 03.02.2018 г., като била уговорена брутна заплата в размер на 8 765 лв., платима на 12 равни месечни вноски ежемесечно, в зависимост от броя действително отработените месеци при работодателя. Било уговорено, че общата брутна заплата ще включва и всички допълнителни месечни възнаграждения с постоянен характер, а именно:

-основна заплата – брутна сума в размер на 5 520,00 лв. годишно или 460,00 лв. месечно;

-брутна фиксирана сума в размер на 438,00 лв. годишно за допълнителна работа, извършена извън графика на дневна база или над изискваните часове за работа, или в почивен ден, в

съответствие с чл. 143 от КТ;

-брутна фиксирана сума в размер на 876,00 лв. годишно за часовете, за които служителът е в режим на готовност или когато е извикан на работа по време на режим на готовност;

-брутна фиксирана сума в размер на 1 314,00 лв. годишно за часовете на работа по време на следобедни и нощни смени;

-брутна фиксирана сума в размер на 617,00 лв. годишно за прослужено време от датата на настоящия договор.

В исковата молба се твърди, че между страните било уговорено и т. нар. „секторно плащане“ – сума, заплащана от работодателя на служителя след всеки планиран и приключен сектор, като за първите два сектора за всеки ден сумата ще се счита включена в размера на основната брутна заплата, без работодателят да прави отделни плащания за тези сектори. Допълнителните сектори след първите два /т.е 3-ти, 4-ти, 5-ти и т.н сектор/, приключени в един ден, следвало да се заплащат допълнително, като било уговорено за всяко стандартно секторно плащане сума в размер на 20,54 лв. бруто месечно.

Страните се били договорили още, че служителят ще има право да получава за времето на изпълнение на международни полети допълнителни командировъчни плащания по смисъла на Раздел IV от Наредбата за служебните командировки и специализации в чужби-на /НСКСЧ/ в размери, допълнително установени в изрична заповед на работодателя.

Работодателят следвало да удържа суми за задължителни осигурителни вноски и данъци, като възнаграждението следвало да бъде заплащано до десетия ден от месеца, следващ текущия месец.

Ищцата твърди, че на 02.08.2019 г. сключила със същия работодател Уиз Еър Унгария Кфт. нов трудов договор по чл. 68, ал. 4 КТ, който заменял трудовия договор от 29.01.2018 г. и по силата на който била назначена, считано от 03.08.2019 г. на длъжността „Стюард/Стюардеса“, с код съгласно НКПД-2011 5111 3006 за срок от 18 месеца. Поддържа се от ищцата, че била уговорена брутна заплата в размер на 10 685,00 лв., платима на 12 равни месечни вноски ежемесечно, в зависимост от броя действително отработените месеци при работодателя. В трудовия договор било уговорено, че общата брутна заплата ще включва и всички допълнителни месечни възнаграждения с постоянен характер, а именно:

-основна заплата – брутна сума в размер на 6 720,00 лв. годишно или 560,00 лв. месечно;

-брутна фиксирана сума в размер на 538,00 лв. годишно за допълнителна работа, извършена извън графика на дневна база или над изискваните часове за работа, или в почивен ден, в съответствие с чл. 143 от КТ;

-брутна фиксирана сума в размер на 1075,00 лв. годишно за часовете, за които служителът е в режим на готовност или когато е извикан на работа по време на режим на готовност;

-брутна фиксирана сума в размер на 1613,00 лв. годишно за часовете на работа по време на следобедни и нощни смени;

-брутна фиксирана сума в размер на 739,00 лв. годишно за прослужено време от датата на

настоящия договор.

В исковата молба се твърди, че между страните било уговорено и т. нар. „секторно плащане“ – сума, заплащана от работодателя на служителя след всеки планиран и приключен сектор, като за първите два сектора за всеки ден сумата ще се счита включена в размера на основната брутна заплата, без работодателят да прави отделни плащания за тези сектори. Допълнителните сектори след първите два /т.е 3-ти, 4-ти, 5-ти и т.н сектор/, приключени в един ден, следвало да се заплащат допълнително, като било уговорено за всяко стандартно секторно плащане сума в размер на 24,45 лв. бруто месечно.

Страните се били договорили още, че служителят ще има право да получава за времето на изпълнение на международни полети допълнителни командировъчни плащания по смисъла на Раздел IV от Наредбата за служебните командировки и специализации в чужби-на /НСКСЧ/ в размери, допълнително установени в изрична заповед на работодателя.

Работодателят следвало да удържа суми за задължителни осигурителни вноски и данъци, като възнаграждението следвало да бъде заплащано до десетия ден от месеца, следващ текущия месец.

Към горепосочения Трудов договор от 02.08.2019 г. се твърди да е сключено допълнително споразумение от 01.01.2020 г. Съгласно него считано от 01.01.2020 г. била определена брутна заплата в размер на 11 573,00 лв., платима на 12 равни месечни вноски ежемесечно, в зависимост от действително отработените месеци при работодателя.

Било уговорено, че общата брутна заплата ще включва и всички допълнителни месечни възнаграждения с постоянен характер, а именно:

- основна заплата – брутна сума в размер на 7320,00 лв. годишно или 610,00 лв. месечно;
- брутна еднократна сума в размер на 586,00 лв. годишно за допълнителна работа, извършена извън графика на дневна база или над изискваните работни часове, или в почивен ден, в съответствие с чл. 143 от КТ;
- брутна еднократна сума в размер на 1171,00 лв. годишно за часовете, през които се полага дежурство в условията на постоянно разположение на повикване или е извикан на работа по време на дежурство в условията на постоянно разположение на повикване;
- брутна еднократна сума в размер на 1757,00 лв. годишно за работните часове по време на следобедни и нощни смени;
- брутна еднократна сума в размер на 739,00 лв. годишно за прослужено време от датата на настоящия договор.

Ищцата излага твърдения, че според Допълнителното споразумение считано от 01.04.2020 г. била определена брутна заплата в размер на 12 288,00 лв., платима на 12 равни месечни вноски ежемесечно, в зависимост от действително отработените месеци при работодателя.

Било уговорено, че общата брутна заплата ще включва и всички допълнителни месечни възнаграждения с постоянен характер, а именно:

- основна заплата – брутна сума в размер на 7803,00 лв. годишно или 650,25 лв. месечно;

-брутна еднократна сума в размер на 624,00 лв. годишно за допълнителна работа, извършена извън графика на дневна база или над изискваните работни часове, или в почивен ден, в съответствие с чл. 143 от КТ;

-брутна еднократна сума в размер на 1248,00 лв. годишно за часовете, през които се полага дежурство в условията на постоянно разположение на повикване или е извикан на работа по време на дежурство в условията на постоянно разположение на повикване;

-брутна еднократна сума в размер на 1873,00 лв. годишно за работните часове по време на следобедни и нощни смени;

-брутна еднократна сума в размер на 739,00 лв. годишно за прослужено време от датата на настоящия договор.

Останалите разпоредби на трудовия договор оставали в сила.

В исковата молба се посочва още, че на 01.05.2020 г. към Трудовия договор от 02.08.2019 г. е сключено допълнително споразумение от 01.05.2020 г. Съгласно него считано от 01.05.2020 г. за периода от 01.05.2020 г. – 31.03.2021 г. се изменяла клаузата за т.нар. „секторно плащане“ – сумата, заплащана от работодателя на служителя след всеки планиран и приключен сектор, като за първите два сектора за всеки ден сумата ще се счита включена в размера на основната брутна заплата, без работодателят да прави отделни плащания за тези сектори. Допълнителните сектори след първите два /т.е 3-ти, 4-ти, 5-ти и т.н сектор/, приключени в един ден, следвало да се заплащат допълнително, като било уговорено с Допълнителното споразумение за всяко стандартно секторно плащане сума в размер на 18,40 лв. бруто месечно.

Ищцата твърди, че на 06.09.2020 г. Трудовият договор от 02.08.2019 г. е прекратен на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ.

В исковата молба се навеждат твърдения, че през процесния период работодателят е прилагал политика /вътрешни правила/ относно възнагражденията на кабинния екипаж, според която размерът на секторното плащане за изпълняваните международни полети през съответния ден се определя в зависимост от заеманата от тях длъжност и времетраенето на съответния полет. Предвид всичко ищцата счита, че през периода от 01.08.2019 г. до 06.09.2020 г. работодателят е следвало ежесечно да начислява и заплаща на ищцата в срок до 10-то число на месеца, следващ месеца, за който се дължат съответните суми, най-малко следните трудови възнаграждения и командировъчни пари: т.нар. брутна заплата по чл. 5, буква (точка) „а“ от трудовия договор; секторно плащане в съответния размер, което представлявало възнаграждение по чл. 16, ал. 2, т. 2 от НСОПЗ; командировъчни пари по Раздел IV от НСКСЧ, други допълнителни възнаграждения с непостоянен характер и допълнителни командировъчни пари.

Ищцата счита, че за процесната длъжност „стюард/стюардеса“ работодателят е въвел смесена система за заплащане на труда, като наред с „брутната заплата“ по чл. 5, б. „а“ от трудовия договор, в съответствие с чл. 16, ал. 2, т. 2 от НСОПЗ следвало да се начислява и

възнаграждение над основната работна заплата, определено според изработеното от съответния служител – т. нар. „секторно плащане“.

Ищцата изгала твърденията, че през периода 01.08.2019 г. – 06.09.2020 г. включително ответното дружество, не било изчислявало за съответните месеци и не било изплащало в пълен размер в уговорения от страните срок секторни плащания, посочени в колона №2 от таблица №1 от исковата молба, въпреки че ищцата била част от кабинния екипаж на оперираните от ответника самолети, изпълняващи международни рейсове. Според ищцата общото дължимо възнаграждение за изпълнените сектори било в размер на 5 323,50 лв. Общо дължимата законна лихва до 08.09.2022 г. била в размер на 1 334, 51 лв.

Ищцовата страна счита клаузата, с която страните са договорили, че сумата за първите два планирани и приключени сектора за всеки ден ще се счита за включена в размера на основната брутна заплата, за недействителна поради противоречието ѝ с и при условията на евентуалност – поради заобикаляване на закона и по-специално на разпоредбите на чл. 242 КТ и чл. 247 КТ, във вр. с чл. 4, ал. 2 и чл. 16, ал. 2, т. 2 НСОПЗ.

Предвид недействителността на посочените клаузи, за периода 01.08.2019 г. – 06.09.2020 г. на ищцата не били изплатени секторни плащания в общ размер от 5323,50 лв., посочени в колона № 6 от Таблица №1. Поради това неизпълнение на парични задължения се дължала според ищцата и лихва за забава върху всяка от главниците, посочени в колона № 6 от таблицата, за периода от датата на съответния падеж, визиран в колона № 7, до 08.09.2022 г., в общ размер на 1334,51 лв.

На следващо място, се твърди, че не били изплащани и командировъчни пари съгласно Раздел IV от НСКСЧ в размерите, предвидени в Приложение № 3А от НСКСЧ, макар ищцата да е участвала в международните рейсове. Останала била дължима сума в размер на 7046,60 лв. за периода м. 08.2019 г. – м. 09.2020 г., която представлявала сбор от сумите, изброени в колона № 5 на Таблица №2 от исковата молба.

По-нататък в исковата молба се посочва, че на ищцата било заплащано и по-ниско по размер възнаграждение по чл. 177, ал. 1 КТ за дните, през които е ползван платен годишен отпуск. Тези дни за периода 01.10.2019 г. – 06.09.2020 г. са изброени в колона № 2 от Таблица №3, като според ищцовата страна са останали неизплатените сумите, посочени в колона № 8 от таблица №3 в общ размер на 3 162,69 лв. за цитирания период. Поради това неизпълнение на парични задължения се дължала според ищцата и лихва за забава върху всяка от главниците, посочени в колона № 2 от таблица №4, за периода от датата на съответния падеж, визиран в колона № 3, до 08.09.2022 г., в общ размер на 791,49 лв.

Ищцата твърди, че в периода 01.09.2019 г. – 06.09.2020 г. е работила през дни на официални празници, изброени в колона № 1 от таблица №5, за което не ѝ е бил заплащан удвоеният размер на дължимото ѝ трудово възнаграждение, поради което счита, че ѝ се дължи и сума в общ размер от 506,64 лв. за всеки един от споменатите дни през горепосочения период. Поради неизпълнението на тези парични задължения ищцовата страна счита, че следва да ѝ се заплати и законна лихва за забава върху всяка от главниците,

посочени в колона № 4 от таблица №5, за периода от датата на съответния падеж, визиран в колона № 5 до 08.09.2022 г. включително в общ размер на 125,60 лв.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил **Отговор на исковата молба**, с вх. №236978/03.11.2022 г. по описа на СРС /с дата на пощенско клеймо 27.10.2022 г./, **подаден от ответника УИЗ ЕЪР УНГАРИЯ Црт.**, дружество надлежно учредено и съществуващо съгласно законодателството на Унгария, с фирмен номер Сg 01-10-140174, със седалище в ул. Коер 2/А, В, сграда II-V, гр. Будапеща, 1103 Унгария, представлявано от члена на Съвета на директорите Хейко Холм, чрез пълномощника адв. Р. А., със служебен адрес гр. София, бул. „Патриарх Евтимий” 82 и съдебен адрес: АД „Боянов и Ко”, гр. София, бул. „Патриарх Евтимий” 82.

С отговора на исковата молба се оспорва допустимостта на предявените искове с твърдения, че същите били предявенени срещу ненадлежна страна. Посочва се, че искове били предявени срещу ответното дружество, което обаче никога не е било работодател на ищцата, а работодател бил клонът – Уиз Еър Унгария Кфт., клон България, като излага подробни аргументи в тази насока.

Оспорва се и основателността на исковите претенции, тъй като дружеството не било в трудови правоотношения с ищцовата страна.

Твърди се, че всички дължими суми към ищцата били изцяло заплатени от работодателя ѝ.

По отношение на претендираните „секторните плащания“ твърди, че са налице неправилни изчисления, тъй като същите били дължими след втория сектор за деня, а ищцовата страна включвала всички прелетени сектори. Освен това тези плащания се изчислявали и престирали в периода 21-20 число, а не 1-30 число, като било възможно направените сектори за един месец да се платят през следващия. Ответникът посочва, че ищцата бланкетно твърдяла, че клаузата, регламентираща секторните плащания, била недействителна, като в тази част исковата молба била напълно неясна.

По отношение на претенцията за командировъчни плащания се посочва, че ищцовата страна неправилно се позовавала на размера, записан в Приложение 3А от НСКСЧ, тъй като той бил приложим само за екипажите на въздухоплавателни средства, които летят с национални и регистрационни знаци на Република България. В тази връзка ответникът твърди, че самолетите му не летят с такива знаци. Командировъчните плащания се определяли със заповед на работодателя, без в трудовия договор и анексите към него да има препращания към Приложение 3А от НСКСЧ. Препращането към Раздел IV от НСКСЧ имало за цел само да се внесе яснота, че тези престации ще имат характер на командировъчни. Допълва се още, че съгласно обясненията на възнагражденията в дружествата на Уиз Еър „командировъчните” се изчислявали и плащали между 21 и 20 число, а не между 1-30 число на месеца.

По отношение на претенцията по чл. 177 КТ ответникът посочва, че база за определяне на това плащане бил чл. 17 от НСОПЗ. В случая трудовото възнаграждение се определяло според времетраенето на работата, а не според изработеното, поради което била определена фиксирана основна годишна брутна заплата, която не се влияела от броя на прелетените сектори. Трудът на ищцата бил заплатен изцяло с уговорената основна работна заплата. Ответникът смята, че след като при работодателя има само повременна система на заплащане и няма уговорена сделна система за плащане и секторните плащания не са част от повременната система за плащане, то те на са такива по чл. 17, ал. 1, т. 2 от НСОПЗ, както твърди ищцата. Тези добавки били обусловени от обстоятелства, които стояли извън волята на работодателя и служителя - дали през съответния месец ще има полети и колко ще са те.

Поради тази причина добавките за секторни полети не били включени и в трудовия договор и анексите към него, като част от годишната брутна заплата на служителя, тъй като те били с променлив характер, не били предвидими и сигурни и не могли да се причислят към елементите, които формират базата за изчисляване на дължимото възнаграждение по чл. 177 от КТ.

На последно място се оспорва и претенцията за заплащане на удвоено възнаграждение за работа през дните на официални празници, като се посочва, че в трудовия договор имало изрична клауза за заплащане на фиксирана сума, която покривала работата на официални празници/почивни дни, като тази сума покривала и дори значително надхвърляла положения труд на ищцата по време на официални празници, ако имало такъв.

Ответникът прави общо възражение за давност за всички суми, които били дължими повече от три години преди датата на завеждане на исковата молба /за които била изтекла давността по чл. 358, ал. 1, т.3 от КТ/.

В заключение претендира разноски.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и доказателствата по делото намира за установено от фактическа страна следното:

По делото не е спорно, а се установява и от представените писмени доказателства, че за периода от 03.02.2018 г. до 06.09.2020 г. между страните е съществувало трудово правоотношение, по силата на което ищцата Г. И. е заемала длъжността "Младши член на кабинния екипаж", а в последствие и „Стюард/Стюардеса“.

Представен е Трудов договор от 29.01.2018 г., сключен между УИЗ ЕЪР УНГАРИЯ Кфт., със седалище Будапеща, Унгария, в качеството на работодател и Г. С. И., в качеството на служител. Съгласно чл. 5а от същия, служителят ще получава брутна заплата в размер на 8 765 лв., платима на 12 равни месечни вноски, в зависимост от действително отработените месеци, която сума включва всички допълнителни месечни възнаграждения с постоянен характер, включително основна заплата; брутна фиксирана сума за допълнителна работа, извършена извън графика на дневна база или над изискваните часове за работа, или в почивен ден, в съответствие с чл. 143 от КТ; брутна фиксирана сума за часовете, за които служителят е в режим на готовност или когато е извикан на работа по време на режим на готовност; брутна фиксирана сума за часовете на работа по време на следобедни и нощни смени; брутна фиксирана сума за прослужено време.

Страните са уговорили и че след всеки планиран и приключен сектор работодателят ще заплаща на служителя така нареченото „секторно плащане“, като първите два планирани и приключени сектора за всеки ден ще се считат включени в размера на основната брутна заплата на служителя и работодателят няма да бъде длъжен да прави отделни плащания за тези сектори. Размерът на всяко стандартно секторно плащане за секторите, приключени от служителя в един ден, в допълнение към първите два сектора, ще бъде в размер на 20,54 лв. бруто, която сума, ще бъде заплащана всеки месец от работодателя допълнително.

Уговорено е също така, че служителят има право да получава за времето на изпълнение на международни полети допълнителни командировъчни по смисъла на Раздел IV от Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина в размери, допълнително установени в изрична заповед от работодателя.

На 02.08.2019 г. страните са сключили нов трудов договор, по силата на който ищцата Г. И. била назначена, считано от 03.08.2019 г. на длъжността „Стюард/Стюардеса“ за срок от 18 месеца. Съгласно чл. 5а от същия, служителят ще получава брутна заплата в размер на 10 685,00 лв., платима на 12 равни месечни вноски, в зависимост от броя действително отработените месеци при работодателя, която сума включва всички допълнителни месечни възнаграждения с постоянен характер, включително основна заплата; брутна фиксирана сума за допълнителна работа, извършена извън графика на дневна база

или над изискваните часове за работа, или в почивен ден, в съответствие с чл. 143 от КТ; брутна фиксирана сума за часовете, за които служителят е в режим на готовност или когато е извикан на работа по време на режим на готовност; брутна фиксирана сума за часовете на работа по време на следобедни и нощни смени; брутна фиксирана сума за прослужено време.

Видно от представения трудов договор страните са уговорили и че след всеки планиран и приключен сектор работодателят ще заплаща на служителя така нареченото „секторно плащане“, като първите два планирани и приключени сектора за всеки ден ще се считат включени в размера на основната брутна заплата на служителя и работодателят няма да бъде длъжен да прави отделни плащания за тези сектори. Размерът на всяко стандартно секторно плащане за секторите, приключени от служителя в един ден, в допълнение към първите два сектора, ще бъде в размер на 24,45 лв. бруто, която сума, ще бъде заплащана всеки месец от работодателя допълнително.

Уговорено е също така, че служителът има право да получава за времето на изпълнение на международни полети допълнителни командировъчни по смисъла на Раздел IV от Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина в размери, допълнително установени в изрична заповед от работодателя.

Видно от представения Анекс от 01.01.2020 г. към трудовия договор считано от 01.01.2020 г. и 01.04.2020 г. по силата на това допълнително споразумение /анекс/, основното брутно трудово възнаграждение на ищцата се е увеличило съответно на 11 573 лв. и 12 288 лв. годишно, като всички останали разпоредби на основния договор остават в сила.

Видно от представения Анекс от 01.05.2020 г. към трудовия договор считано от 01.05.2020 г. за периода от 01.05.2020 г. – 31.03.2021 г. се изменя клаузата за т.нар. „секторно плащане“ – сумата, заплащана от работодателя на служителя след всеки планиран и приключен сектор, като за първите два сектора за всеки ден сумата ще се счита включена в размера на основната брутна заплата, без работодателят да прави отделни плащания за тези сектори. Допълнителните сектори след първите два /т.е 3-ти, 4-ти, 5-ти и т.н сектор/, приключени в един ден, следва да се заплащат допълнително, като е уговорено за всяко стандартно секторно плащане сума в размер на 18,40 лв. бруто месечно. Съгласно Анекса всички останали разпоредби на основния договор остават в сила.

Видно от представената Заповед №22150/28.08.2020 г. трудовото правоотношение между страните е прекратено на основание чл. 325, ал. 1, т.1 от КТ, считано от 07.09.2020 г.

По делото е изслушано и прието заключение по допусната съдебно счетоводна експертиза от вещото лице В. С., като пълно, обективно и професионално изготвено. Със заключението на вещото лице се установява се, че за периода 01.08.2019 г. – 06.09.2020 г. за всеки 3-ти, 4-ти, 5-ти и т.н сектор, приключен от служителя в един ден, е изплащана сума в размер на 24,45 лв. бруто, която е показана във ведомостите за работна заплата за съответния месец като допълнително трудово възнаграждение, а от месец май по 18,40 лева бруто. Общият брой на платените сектори е 34, като изплатената сумата за „секторни плащания“ е в размер на 764,75 лева. Освен това са изчислени суми за прелетените сектори L, M, XL, които са изплатени над стойността на „стандартен сектор“ като перо „секторен бонус“, които общо за периода са в размер на 2278,48 лв.

Експертът е изчислил, че при липса на клаузата на чл. 5б от трудовите договори за включване в размера на основното брутно трудово възнаграждение на сумите за първите два планирани и приключени сектора, размерът на „секторните плащания“ за всички

прелетени 280 сектора за процесния период – 01.08.2019 г. – 06.09.2020 г. възлиза на 6088,25 лв. Сумата от 764,75 лв. е платена от работодателя. Сумата от 5323,50 лв. представлява разликата между сумата от 6088,25 лв. за прелетените сектори и сумата от 764,75 лв. за платените по ведомост сектори. Вещото лице е изчислило, че ако се дължат секторни плащания в общ размер на 5323,50 лева, то законната лихва върху всяка една месечна главница, изчислена от 10-ия ден на следващия месец до 08.09.2022 г. ще е в размер на 1344,42 лв.

Съгласно заключението, размерът на дължимите командировъчни пари съгласно съответния трудов договор и Раздел IV от Наредбата за служебните командировки и специализациите в чужбина е 12 908,40 лв. /изчислени командировъчни пари по 55 евро на ден/. Вещото лице установява, че на ищцата са платени общо 5647,50 лева командировъчни пари по ведомост. На следващо място се установява, че в периода 01.10.2019 г. – 06.09.2020 г. от работодателя са начислени и заплатени на служителя възнаграждения за платен годишен отпуск в размер общо на 3517,01 лв., а общият размер на дължимите възнаграждения за платен годишен отпуск с включване на размера за „секторни плащания“ би бил 4827,73 лв. Тоест касае се за разлика от 1310,72 лв. Изчислената законна лихва върху последната сума е в общ размер на 337,05 лв. според пресмятането на вещото лице.

Вещото лице установява, че ако в базата за изчисление са включени и сумите за 1-ви и 2-ри сектор, както и изчислени и платени суми за секторни плащания за 3-ти, 4-ти и т.н сектори, както и секторните бонуси /в случай че същите са елементи от трудовото възнаграждение с постоянен характер/, то размерът на възнаграждението за платен годишен отпуск би бил общо 7528,47 лв., като 3517,05 лв. са изплатени вече, тоест остава разлика от 4011,42 лв. Изчислената законна лихва върху последната сума е в общ размер на 995,55 лв. според пресмятането на вещото лице.

По отношение на дължимото възнаграждение по чл. 264 КТ вещото лице сочи, че ищцата е полагала труд в 10 празнични дни, като общия размер за дължимите суми е 506,45 лева, а на дължимата лихва за забава – 127,56 лв.

Във връзка с възраженията на ответника за липса на пасивна процесуална легитимация по отношение на унгарското дружество по делото се изяснява от експертизата на вещото лице, че всички уведомления до НАП относно сключване и прекратяване на трудовия договор са подавани от името на „УИЗ ЕЪР УНГАРИЯ Црт. – клон България“. Трудовото възнаграждение е превеждано на служителя от банкова сметка на „УИЗ ЕЪР УНГАРИЯ Црт. – клон България“.

По делото е представено и допълнително заключение на вещото лице по допуснатата експертиза във връзка с допълнително поставени задачи от ищцовата страна и ответника, като вещото лице се е съобразило с доказателствата по делото, включително Политиката за отпуските и е установило, че ако се приеме, че в базата за изчисление на възнаграждението по чл. 177 от КТ следва да се включват всички елементи на трудовото възнаграждение, включително секторните плащания за всички прелетени сектори, секторния бонус и

комисион – общо изчисленият размер е 9713,75 лв., като вече платеното възнаграждение е 3517,05 лв., тоест би се касаело за разлика от 6196,70 лв. Надлежно изчислената законна лихва върху тази сума според вещото лице би била в размер на 1596,35 лв., съгласно представеното в таблица №2 от експертизата пресмятане.

Според вещото лице ако се приеме, че в базата за изчисление на възнаграждението по чл. 177 от КТ следва да се включва освен базисната заплата и „секторните плащания” за 1-ви и 2-ри сектор, то общо изчисленият размер е 7398,98 лв., като вече платеното възнаграждение е 3517,05 лв., тоест би се касаело за разлика от 3881,93 лв. Надлежно изчислената законна лихва върху тази сума според вещото лице би била в размер на 1004,44 лв., съгласно представеното в таблица №4 от експертизата пресмятане.

Също така според вещото лице ако се приеме, че в базата за изчисление на възнаграждението по чл. 177 от КТ следва да се включва освен базисната заплата и „секторните плащания” единствено за 3-ти, 4-ти и следващ сектор, прелетени през деня, то общо изчисленият размер е 5169,66 лв., като вече платеното възнаграждение е 3517,05 лв., тоест би се касаело за разлика от 1652,61 лв. Надлежно изчислената законна лихва върху тази сума според вещото лице би била в размер на 415,93 лв., съгласно представеното в таблица №6 от експертизата пресмятане.

Съдът, като взе предвид установената фактическа обстановка и доводите на страните, намира за установено от правната страна следното:

По допустимостта на иска:

Клонът на търговско дружество не е самостоятелен правен субект, а е част от търговското предприятие, която се персонифицира единствено чрез собственика си - търговско дружество. Макар да са налице елементи на известна правна самостоятелност, те не водят до обособяване на клона като правен субект, той не е самостоятелен носител на права и задължения, а страна по сключените чрез клона сделки е търговецът. Поради това се приема, че клонът на търговско дружество, независимо от правноорганизационната форма на последното, не може да бъде страна в гражданския процес.

В хипотезата на специалната работодателска правоспособност по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ, клонът, като организационно обособената структура на търговеца, може да участва като страна в производството по трудови спорове, но постановеното спрямо него решение обвързва юридическото лице, в чиято организационна структура той е включен. Затова в този случай като надлежна страна в процеса могат да участват както организационно обособената структура, поради призната ѝ от Кодекса на труда правоспособност по трудови спорове, така и юридическото лице, в чиято структура е клонът и в чиято правна сфера настъпват правните последици на решението. В този смисъл са и разясненията, дадени с Решение № 325/22.07.2011 г. по гр. д. № 954/2010 г. на ВКС, ГК, IV ГО, Определение № 204 от 30.12.2008 г. на ВКС по гр. д. № 5022/2008 г., II г. о. и др. По делото действително се установява, че в процесното трудово правоотношение голяма част от работодателските права и задължения са упражнявани от “Уиз Еър Унгария Црт. – клон България”. В случая обаче в трудовите договори на ищцата и последващите анекси към тях като работодател е посочено ответното дружество „Уиз Еър Унгария Црт.”, което е и страна по трудовото правоотношение. В този смисъл възражението за ненадлежна легитимация на ответното дружество – „Уиз Еър Унгария Црт.” се явява неоснователно.

По исковете по чл. 74, ал. 4 КТ, чл. 128, т. 2 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

За основателността на иска по чл. 128, т.2 от КТ в тежест на ищцата е да докаже съществуването на трудово правоотношение с ответника и полагането на труд за твърдения период, настъпването на предпоставките за начисляване на т. нар. „секторни плащания” и техният размер, както и падежа на това задължение.

Трудовото правоотношение между страните и положеният от ищцата труд през исковия период са безспорни по делото и се подкрепят от приетите писмени доказателства. Преюдициален за разглеждането на иска по същество се явява въпросът за действителността на уговорката в трудовия договор, регламентираща начина за заплащане на т.нар. „секторно възнаграждение“, във връзка с което е и предявеният установителен иск.

Основната работна заплата е възнаграждение за изпълнението на определените трудови задачи, задължения и отговорности, присъщи за съответното работно място или длъжност, в съответствие с приетите стандарти за количество и качество на труда и времетраенето на извършваната работа. Тя се определя от трудовия договор или в споразумението по чл. 107 КТ, според прилаганата система на заплащане на труда. Допълнителните трудови възнаграждения са различни плащания: за трудов стаж и професионален опит, за по-висока лична квалификация, за нощен труд, за положен извънреден труд, за работа през почивни дни и дните на официални празници, за времето, през което работникът или служителът е на разположение на работодателя извън територията на предприятието и др.

В конкретния случай страните по трудовото правоотношение са се съгласили, че при приключване на повече от два сектора на ден, работникът ще получава допълнително възнаграждение за положения труд, като първите два сектора за деня се включват в основната заплата, а следващите се заплащат допълнително. Уговорените „секторни плащания“ за всеки полет всъщност представляват премиално допълнително трудово възнаграждение, част от което е включено в основното трудово възнаграждение, а друга част се заплаща отделно в зависимост от изпълнените летателни часове, поради което не може да става дума за противоречие със закона, тъй като клаузата касае единствено размера на допълнителното трудово възнаграждение и начина и условията за плащането му, което не е в противоречие с императивни правни норми. Освен това, както трудовият договор, така и анексите към него са подписани от служителя, което обстоятелство не се оспорва от ищцата. Не може да се възприеме и становище за заобикаляне на закона посредством клаузата, тъй като с договореното в трудовия договор не се цели постигането на забранен от закона резултат, доколкото от волята на страните по договора зависи дали ще се заплаща, при какви условия и в какъв размер допълнително трудово възнаграждение. Не са нарушени разпоредбите на чл. 242 КТ и чл. 4, ал. 2 НСОРЗ, защото страните са уговорили допълнително трудово възнаграждение, а положеният от ищцата труд съобразно изпълнението на определените трудови задачи се покрива от основната заплата на ищцата. И доколкото НСОРЗ изрично предвижда в чл. 13 възможността за уговаряне на допълнително възнаграждение и страните в съответствие с ал. 2 на същия член са определили условията и размера на това възнаграждение, то не е налице противоречие и с чл. 247 КТ. **Поради всичко това, предявеният установителен иск за недействителност на клаузата на чл. 5б от трудовия договор следва да се отхвърли като неоснователен.**

Предвид заключението на вещото лице, ответникът е начислил и изплатил дължимите се „секторни плащания“ за периода 01.08.2019 г. - 06.09.2020 г. Платени са от работодателя на ищцата суми в общ размер 764,75 лв., отбелязани във фишовете за работна заплата като „секторни плащания“, а също така са платени суми в общ размер на 2278,48 лв., които са изплатени над стойността на „стандартен сектор“ като перо „секторен бонус“. **Предвид това няма останали неплатени суми за трудово възнаграждение, респективно искът по чл. 128, т. 2 КТ, както и акцесорната претенция по чл. 86 ЗЗД следва да бъдат**

отхвърлени.

-

По иска с правна квалификация чл. 215, ал. 1 КТ, вр. чл. 31, ал. 2 НСКСЧ:

За да възникне субективното притезателно право на работника/служителя за командировъчни пари е необходимо същият да е бил командирован от надлежен орган за изпълнение на трудовите му задължения извън мястото на постоянната му работа. Съгласно чл. 215 КТ при командироване работникът или служителът има право да получи освен brutното си трудово възнаграждение още и пътни, дневни и квартирни пари при условия и в размери, определени от Министерския съвет.

В случая между страните е уговорено, че ищцата има право да получава за времето на изпълнение на международни полети допълнителни командировъчни по смисъла на Раздел IV от Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина в размери, допълнително установени в изрична заповед от работодателя.

Съгласно чл. 31, ал. 2 от Наредбата персоналет на въздухоплавателните транспортни средства, които летят с национални и регистрационни знаци на Република България, включително екипажите на "Авиоотряд 28", получава командировъчни пари на ден за времето на изпълнение на международни рейсове съгласно индивидуалните ставки, определени в приложение № 3а, а в ал. 6 на същия член е посочено, че ръководителите на предприятия могат да определят размери на командировъчните пари, различни от определените в приложенията, в зависимост от експлоатационни и технологични условия на работа и организация на международните рейсове.

Размерът на дневните пари, съгласно приложение № 3а към чл. 31, ал. 2 от Наредбата за длъжността „стюард/стюардеса“ е до 55 евро на ден. Съгласно трайно установената практика на ВКС издадените на основание чл. 215 от КТ наредби на Министерски съвет могат да определят само минимален размер на обезщетенията при командироване. Законодателят е делегирал на Министерски съвет правото да определя минимални размери на командировъчните обезщетения, като е допустимо да се определят и по-големи размери по реда на колективното или индивидуалното трудово договаряне. Дадената в чл. 31, ал. 6 НСКСЧ възможност на работодателя да определя размери на командировъчните пари, различни от определените в приложение № 3а в зависимост от експлоатационните и технологични условия на работа и организация на международните рейсове следва да се тълкува само и единствено като възможност за определяне на по-голям размер на обезщетенията при командироване от посочените в приложенията на наредбата, но не и по-малък такъв. (така Решение № 753 от 29.03.2011 г. по гр. д. № 1283/2010 г., ВКС).

По делото нито се твърди, нито се установява да е установен по-висок размер на дължимите командировъчни пари с изрична заповед на работодателя, поради което при изчисляване размера на командировъчните средства следва да се приложат, определените в НСКСЧ минимални размери, въз основа на уредена в чл. 215 КТ законова делегация.

Съгласно заключението на вещото лице в периода август 2019 г. – септември 2020 г. работодателят е платил на ищцата общо 5647,50 лв. за дневни пари/командировъчни пари. Дължимите суми съгласно Наредбата за същия период са 12908,40 лв., като разликата е в размер на 7260,90 лв. **Поради това искът по чл. 215, ал. 1 КТ, вр. чл. 31, ал. 2 НСКСЧ следва да бъде изцяло уважен в претендирания размер от 7 046,60 лв.**

Неотносимо по отношение дължимостта на посочените в Наредбата командировъчни пари е обстоятелството, дали самолетите на дружеството летят с национални и регистрационни знаци на Република България, тъй като в индивидуалния трудов договор страните изрично са уговорили, че служителът има право да получава за времето на изпълнение на международни полети допълнителни командировъчни по смисъла на Раздел IV от Наредбата за командировките и специализациите в чужбина, и в този смисъл би било

недопустимо лишаването на български екипажи на самолети от основни трудови права и поставянето им в по-неблагоприятно положение спрямо други, полагащи труд при идентични условия, само въз основа на регистрационните знаци на въздухоплавателното средство.

По иска с правна квалификация чл. 177, ал. 1 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно чл. 17, ал. 1 НСОПЗ, в брутното трудово възнаграждение в случаите на чл. 177 КТ се включва основното трудово възнаграждение, възнаграждението над основната заплата, определено според прилаганите системи за заплащане на труда, допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер, определени с Наредбата, с друг нормативен акт, с колективния или индивидуалния трудов договор или с вътрешен акт на работодателя, доколкото друго не е предвидено в КТ, както и други изрично изброени възнаграждения. В чл. 15 НСОПЗ като допълнителни трудови възнаграждения с постоянен характер Наредбата определя тези, които се заплащат за образователна и научна степен и за придобит трудов стаж и професионален опит, както и тези допълнителни възнаграждения, които се изплащат постоянно заедно с полагащото се за съответния период основно възнаграждение и са в зависимост единствено от отработеното време.

В процесния трудов договор е уговорено, че работното време на служителя ще се определя на базата на двумесечен период от време при 40 работни часа на седмица и работа на непрекъснати смени, включително и в неделни дни. Касае се за „повременна“ система на заплащане на труда, зависеща единствено от уговореното работно време. Уговореното в трудовия договор заплащане на т.нар. „секторни плащания“ нямат характер на „сделни“ елементи, които да придават смесен характер на заплащане на труда, тъй като е уговорено не като част от основното трудовото възнаграждение, а като допълнително възнаграждение. За да може това допълнително възнаграждение да се вземе предвид и да се включи при определянето на брутното трудово възнаграждение, въз основата на което се определя дължимото възнаграждение по чл. 177, ал. 1 КТ за дните, през които ищцата е ползвала платен годишен отпуск, същото следва да е с постоянен характер по смисъла на чл. 17, ал. 1, т. 3 НСОПЗ. По въпроса за определянето на възнаграждението като такова с постоянен характер има формирана съдебна практика - така решение № 540/07.07.2010 г. по гр.д. № 895/2009 г. на ВКС, IV ГО, решение № 847/14.01.2011 г. по гр.д. № 1558/2009 г. на ВКС, IV ГО, решение № 167/24.07.2013 г. по гр.д. № 1372/2012 г. на ВКС, III ГО и др. Основният извод, направен от ВКС съобразно цитираната практика е, че за основа за определянето на възнаграждението по чл. 177 КТ, се включват основното трудово възнаграждение и допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер, които са предвидими и сигурни и са определени в колективен трудов договор и/или във вътрешните правила за работната заплата в предприятието и в индивидуалния трудов договор.

В настоящия случай уговореното между страните „секторно плащане“ - секторно възнаграждение е обусловено единствено от изпълнените летателни часове над утвърдения норматив за деня, респективно от отработеното време на борда на самолета, през което работникът/служителят изпълнява трудовите си функции. Така уговорените плащания са дължими без изискване за постигане на определен резултат, независимо от качеството на положения труд и волята на работодателя. Средствата са предварително определени по размер в трудовия договор и анексите към него и са дължими от работодателя заедно с основното възнаграждение - помесечно. Предвид изложеното и доколкото изплащането на това възнаграждение е обусловено единствено от отработеното време от служителя /изпълнените летателни часове/ и при тълкуване на разпоредбата на чл. 15, ал. 2 НСОПЗ, логически и систематично заедно с разпоредбата на чл. 17, ал.1, т.3 от НСОПЗ, както и съобразно дадените в практиката разяснения, следва изводът, че предвидените месечни секторни плащания имат характера на допълнително трудово възнаграждение с „постоянен

характер” по см. на чл. 17, ал. 1, т. 3 от НСОПЗ, вр. чл. 15, ал. 2 от същата наредба и следва да се вземат предвид при определяне на базата за възнаграждението за използван платен годишен отпуск. В този смисъл за процесния период – м.10.2019 г. – м.06.2020 г., дължимото на ищцата възнаграждение за платен годишен отпуск с включване размера за допълнително прелетени сектори /извън първите два планирани и приключени сектора за деня/ възлиза на 5169,66 лв. На ищцата е изплатено възнаграждение за платен годишен отпуск в размер на 3517,05 лв., **следователно искът по чл. 177, ал. 1 КТ следва да бъде уважен за сумата от 1652,61 лв., като за разликата до 3 162,69 лв. подлежи на отхвърляне.**

Частично основателен до размера на 415,93 лв. е и предявения иск с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на сумата от 791,49 лв., представляваща обезщетение за забавени плащания на всяко от неизплатените възнаграждения по чл. 177 от КТ от датата на съответния падеж до 08.09.2022 г. Съгласно заключението на вещото лице надлежно изчислената законна лихва върху сумата от 1652,61 лв. е в размер на 415,93 лева, съгласно представеното в експертизата пресмятане.

По исквете по чл. 264 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Съгласно чл. 264 КТ за работа през дните на официалните празници, независимо дали представлява извънреден труд или не, на работника или служителя се заплаща според уговореното, но не по-малко от удвоения размер на трудовото му възнаграждение. Съгласно приетото по делото заключение на ССЧЕ в периода от 01.09.2019 г. до 06.09.2020 г. ищцата е полагала труд в 10 празнични дни, като във фишовите за заплата няма начислени допълнителни възнаграждения по чл. 264 КТ.

Неоснователно е възражението на ответника, че в трудовия договор имало изрична клауза за заплащане на фиксирана сума, която покривала работата на официални празници/почивни дни, като тази сума покривала и дори значително надхвърляла положения труд на ищцата по време на официални празници, ако имало такъв. В случая следва да се подчертае, че в трудовия договор е уговорена брутна фиксирана сума годишно за допълнителна работа, извършена извън графика на дневна база или над изискваните работни часове, или в почивен ден, в съответствие с чл. 143 от КТ. Касае се за уговорено възнаграждение за полежен извънреден труд, каквото препращане има към разпоредбата на чл. 143 от КТ. Предвид това следва да се приеме, че в тази брутна фиксирана сума не се включва възнаграждението по чл. 264 от КТ за работа през официални празници и предвид, че не е било заплатено от работодателя на ищцата, същото се дължи.

Вещото лице е изчислило, че за посочения период общият размер на дължимите суми за работа в празнични дни е **506,45 лв., до който размер искът по чл. 264 КТ е основателен и следва да бъде уважен, а за горницата до пълния предявен размер от 506,64 лв. следва да бъде отхвърлен като неоснователен.**

Вещото лице е изчислило, че законната лихва върху сумата от 506,45 лв. от датата на съответния падеж до 08.09.2022 г. възлиза общо на 127,56 лв. **Поради това искът по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на обезщетение за забавени плащания на всяко от неизплатените трудови възнаграждения за работа през официални празници от датата на съответния падеж до 08.09.2022 г. включително следва да бъде изцяло уважен в претендирания размер от 125,60 лв.**

На ищцата следва да бъде присъдена и претендираната законна лихва върху уважените **искове за главници считано от 09.09.2022 г. до окончателното им**

изплащане.

По отношение на релевираното от ответника общо възражение за давност за всички суми, които били дължими повече от три години преди датата на завеждане на исковата молба – 08.09.2022 г. /за които била изтекла давността по чл. 358, ал. 1, т.3 от КТ/, следва да се посочи, че три години преди датата на завеждане на исковата молба е 08.09.2019 г. Първото претендирано от ищцата плащане е за месец август 2019 г., което е станало дължимо/изискуемо на 10.09.2019 г. /съгласно чл. 56 от трудовия договор – *„работодателят се задължава да превежда заплатата на служителя до десетия ден от месеца, следващ текущия месец”*/. Предвид това направеното възражение е неоснователно.

Съгласно разпоредбата на чл. 242 от ГПК, когато присъжда издръжка, възнаграждение и обезщетения за работа, съдът служебно постановява предварително изпълнение.

Понятията възнаграждение и обезщетение за работа не е дефинирано в ГПК, поради което обемът му следва да бъде очертан от специалния закон, уреждащ видовете възнаграждения и обезщетения, дължими по трудовото правоотношение – Кодекса на труда.

Присъдените в настоящия случай суми по чл. 177 КТ и чл. 264 КТ имат характер на трудови възнаграждения, които се дължат на работника през време на ползване на платен годишен отпуск и при работа на официални празници.

Присъденото обезщетение по чл. 215 КТ е уредено в раздел III на глава X от КТ, озаглавен „Други видове обезщетения” и обезщетява пропуснатата полза от увеличаване патримониума на ищеца при полагане на труд по трудовото правоотношение при командироване на служителя, поради което следва да се приеме, че има характер именно на обезщетение, свързано с работа.

По изложените съображения следва да се допусне предварително изпълнение на решението в тези части.

По разноските:

-

В полза на ищцата следва да се присъдят разноски съгласно представения списък и съобразно уважената част от исковите на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в размер на 186,62 лв. за извършени разходи за превод на документи. Ищцата претендира да ѝ бъдат присъдени разноски за адвокатски хонорар в размер на 600 лева, платени по банков път на 30.08.2022 г. /видно от платежно нареждане на лист 313 от делото/. Съобразно уважената част на исковите, следва да се присъди сумата от 319,74 лв. на основание чл. 78, ал. 1 ГПК за платения адвокатски хонорар.

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК ответникът също има право да иска заплащане на направените от него разноски съразмерно с отхвърлената част от иска. Ответникът претендира разноски за депозит за вещо лице в размер 300 лева /като е представено доказателство за извършване на разхода – платежно нареждане от 20.03.2023 г. – лист 240 от делото/, като следва да се присъди сумата от 140,13 лв. за платения депозит съобразно отхвърлената част от исковите. Ответникът претендира и заплащане на адвокатски хонорар в размер на 8062,24 лв. с ДДС. По делото липсват доказателство за реално направени разноски от ответника за заплащане на адвокатски хонорар. Представена по делото е фактура от 04.11.2022 г., издадена от Адвокатско дружество „Боянов и Ко” на ответника, за заплащане на адвокатски хонорар по настоящото дело в размер на 8062, 24 лв. с ДДС. В списъка с разноски се твърди, че е представен и документ за плащане на фактурата. Всъщност представен е лист 317 от делото, озаглавен „Нотификация”, от който не може да се установи, че е направен разход за адвокатски хонорар в претендирания размер

или в някакъв друг размер, като същия документ не е представен на български език. Процесната нотификация нито е подписана от някого, нито притежава някакъв реквизит, от който да се установи извършването на този разход, предвид което съдът не кредитира това писмено доказателство.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на Софийския районен съд сумата от 389,89 лв. за държавна такса и сумата от 239,80 лв. възнаграждение за вещото лице съобразно уважената част от исковете.

Мотивиран от гореизложеното, Софийският районен съд, 53. състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА „УИЗ ЕЪР УНГАРИЯ Црт.”, дружество надлежно учредено и съществуващо съгласно законодателството на Унгария, **с фирмен номер Сg 01-10-140174**, със седалище в ул. Коер 2/А, В, сграда II-V, гр. Будапеща, 1103 Унгария, представлявано от члена на Съвета на директорите Хейко Холм - чуждестранно АД, извършващо търговска дейност в Република България чрез с клон “Уиз Еър Унгария Црт. – клон България”, вписан в Търговския регистър към Агенция по вписванията, с ЕИК 200830927 да **ЗАПЛАТИ на Г. С. И., с ЕГН ***** сумите, както следва:**

– **на основание чл. 215, ал. 1 КТ, вр. чл. 31, ал. 2 НСКСЧ сумата от 7 046,60 лв.**, представляваща сбор от неизплатени командировъчни пари за полети в периода 01.08.2019 г. – 06.09.2020 г., **ведно със законната лихва от 09.09.2022 г. до изплащане на вземането;**

– **на основание чл. 177, ал. 1 КТ сумата от 1652,61 лв.**, представляваща сбор от неизплатени възнаграждения за дните, през които ищцата е ползвала платен годишен отпуск в периода м.10.2019 г. – м.06.2020 г., **ведно със законната лихва от 09.09.2022 г. до изплащане на вземането, като ОТХВЪРЛЯ иска до пълния предявен размер от 3 162,69 лв.;**

– **на основание чл. 264 КТ сумата от 506,45 лв.**, представляваща сбор от неизплатени трудови възнаграждения за работа през официални празници в периода 01.09.2019 г. – 06.09.2020 г., **ведно със законната лихва от 09.09.2022 г. до изплащане на вземането, като ОТХВЪРЛЯ иска до пълния предявен размер от 506,64 лв.;**

– **на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от 415,93 лв.**, представляваща обезщетение за забавени плащания на всяко от неизплатените възнаграждения по чл. 177 от КТ за периода от датата на съответния падеж до 08.09.2022 г., **като ОТХВЪРЛЯ иска до пълния предявен размер от 791,49 лв.;**

– **на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от 125,60 лв.**, представляваща обезщетение за забавени плащания на трудовото възнаграждение за работа през официални празници за периода от падежа на съответното плащане до 08.09.2022 г.;

ОТХВЪРЛЯ предявените от Г. С. И., с ЕГН *** срещу „УИЗ ЕЪР УНГАРИЯ Црт.”**, дружество надлежно учредено и съществуващо съгласно

законодателството на Унгария, с фирмен номер Сg 01-10-140174, със седалище в ул. Коер 2/А, В, сграда II-V, гр. Будапеща, 1103 Унгария, представлявано от члена на Съвета на директорите Хейко Холм - чуждестранно АД, извършващо дейност в Република България чрез клон "УИЗ ЕЪР УНГАРИЯ Црт. - клон България" КЧТ, с ЕИК 200830927 **искове, както следва:**

– **иск с правно основание чл. 74, ал. 4 КТ за обявяване недействителност** на клауза от трудовия договор от 02.08.2019 г., сключени между **Г. С. И., с ЕГН ***** и „УИЗ ЕЪР УНГАРИЯ Црт.“**, дружество надлежно учредено и съществуващо съгласно законодателството на Унгария, с фирмен номер Сg 01-10-140174, със седалище в ул. Коер 2/А, В, сграда II-V, гр. Будапеща, 1103 Унгария, както следва: чл.5б от трудов договор от 02.08.2019 г.

– **иск с правно основание чл. 128, т. 2 КТ за сумата от 5 323,50 лв.**, представляваща сбор от неизплатените от ответника „секторни плащания“, за периода 01.08.2019 г. – 06.09.2020 г. включително;

– **иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 1 334,51 лв.**, представляваща обезщетение за забавени плащания на всяко от секторните плащания от датата на съответния падеж до 08.09.2022 г. включително;

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК „УИЗ ЕЪР УНГАРИЯ Црт.“, дружество надлежно учредено и съществуващо съгласно законодателството на Унгария, с фирмен номер Сg 01-10-140174, със седалище в ул. Коер 2/А, В, сграда II-V, гр. Будапеща, 1103 Унгария, представлявано от члена на Съвета на директорите Хейко Холм – чуждестранно АД, извършващо дейност в Република България чрез клон "УИЗ ЕЪР УНГАРИЯ Црт. - клон България" КЧТ, с ЕИК 200830927, **да заплати на Г. С. И., с ЕГН ***** сумата от 506,36 лв. разноски по делото**, представляваща сбор от следните суми - 186,62 лв. за извършени разходи за превод на документи и 319,74 лв. за адвокатски хонорар съобразно уважената част от исквете.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК Г. С. И., с ЕГН *****, **да заплати на УИЗ ЕЪР УНГАРИЯ Црт.“**, дружество надлежно учредено и съществуващо съгласно законодателството на Унгария, с фирмен номер Сg 01-10-140174, със седалище в ул. Коер 2/А, В, сграда II-V, гр. Будапеща, 1103 Унгария, представлявано от члена на Съвета на директорите Хейко Холм - чуждестранно АД, извършващо дейност в Република България чрез клон "УИЗ ЕЪР УНГАРИЯ Црт. - клон България" КЧТ, с ЕИК 200830927, **сумата от 140,13 лв. разноски по делото за депозит за вещо лице съобразно отхвърлената част от исквете.**

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 ГПК „УИЗ ЕЪР УНГАРИЯ Црт.“, дружество надлежно учредено и съществуващо съгласно законодателството на Унгария, с фирмен номер Сg 01-10-140174, със седалище в ул. Коер 2/А, В, сграда II-V, гр. Будапеща, 1103 Унгария, представлявано от члена на Съвета на директорите Хейко Холм – чуждестранно АД, извършващо дейност в Република България чрез клон "УИЗ ЕЪР УНГАРИЯ Црт. - клон България" КЧТ, с ЕИК 200830927, **да заплати по сметка на Софийски районен съд сума в общ размер на 629,69 лв.**, представляваща сбор от следните суми - 389,89 лв. за държавна такса и 239,80 лв. за разноски за възнаграждение за вещото лице съобразно уважената част от искове.

ДОПУСКА ПРЕДВАРИТЕЛНО ИЗПЪЛНЕНИЕ на постановеното решение по делото в частта относно присъдените възнаграждения по чл. 177 КТ и чл. 264 КТ и

обезщетение по чл. 215 КТ, **както следва:**

– на основание чл. 215, ал. 1 КТ, вр. чл. 31, ал. 2 НСКСЧ **сумата от 7 046,60 лв.**, представляваща сбор от неизплатени командировъчни пари за полети в периода 01.08.2019 г. – 06.09.2020 г., ведно със законната лихва от 09.09.2022 г. до изплащане на вземането;

– на основание чл. 177, ал. 1 КТ **сумата от 1652,61 лв.**, представляваща сбор от неизплатени възнаграждения за дните, през които ищцата е ползвала платен годишен отпуск в периода м.10.2019 г. – м.06.2020 г., ведно със законната лихва от 09.09.2022 г. до изплащане на вземането.

– на основание чл. 264 КТ **сумата от 506,45 лв.**, представляваща сбор от неизплатени трудови възнаграждения за работа през официални празници в периода 01.09.2019 г. – 06.09.2020 г., ведно със законната лихва от 09.09.2022 г. до изплащане на вземането.

На основание чл. 236, ал. 1, т. 7 от ГПК присъдените суми в полза на ищцата следва да бъдат заплатени от ответника по банков път по банковата сметка, посочена в исковата молба с IBAN: BG52BPBI79421021717901, с титуляр Г. С. И..

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД в ДВУСЕДМИЧЕН СРОК, считано от датата на връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____